

derfor for disse ledes vedkommende måttet gøre en undtagelse fra reglen i 2. stykke, nr. 2.

Til § 5.

I den gældende lovs § 4, stk. 1, hedder det, at bevilling ikke kan meddeles personer, der er indehavere af, repræsentanter for eller ansatte eller kapitalinteresserede i virksomheder for produktion eller udlejning af film. Denne bestemmelse er uændret medtaget fra biografloven af 1933, og den har til formål sammen med andre bestemmelser at sikre bevillingshaverens selvstændighed i forhold til filmudlejere og filmproducenter og hindre disse i at skaffe sig afgørende indflydelse på biografens drift. I samme paragrafs 3. stykke gives der hjemmel til under ganske særlige omstændigheder at gøre undtagelse fra bestemmelsen for så vidt angår her i landet hjemmehørende virksomheder. Endvidere finder reglen i stykke 1 naturligvis ikke anvendelse på indehavere af de i § 2, stk. 1, nævnte produktionsbevillinger. Ser man bort fra tilfælde, hvor man mener at kunne gøre brug af den snævert formulerede dispensationsbestemmelse, er situationen efter den gældende lov herefter den, at man normalt er afskåret fra at give bevilling til personer, der har virket som producenter af danske film og ønsker at fortsætte dermed; dette gælder også tilfælde, hvor produktionen har været af høj kunstnerisk værdi uden dog at kunne kvalificere til en produktionsbevilling, f. eks. fordi den ikke har haft et sådant omfang, som meddelelsen af en bevilling af denne art forudsætter. Også personer, der driver virksomhed med filmudlejning, vil efter den nuværende ordning normalt være udelukkede fra at opnå biografbevilling, medmindre de ophører med udlejningsvirksomheden.

Ministeriet har overvejet, om der er tilstrækkelig anledning til at opretholde denne retstilstand, der indebærer, at en kreds af personer, der ofte vil være kvalificerede til at drive biografvirksomhed, er afskåret herfra. Som resultat af disse overvejelser har man undladt i forslaget at medtage bestemmelsen i den gældende lovs § 4, stk. 1. Dette er fundet ubetænkeligt, fordi forslaget samtidig opretholder og udbygger den vigtige bestemmelse i den gældende lovs § 4, stk. 2, der tager sigte på at hindre filmudlejere og producenter i at skaffe sig indflydelse på bevillingshaverne gennem kapitalanbringelse i de ejendomme, hvorfra biograferne drives.

Den gældende lovs § 4, stk. 2 — forslagets § 5, stk. 1 — indeholder et forbud mod meddelelse af bevilling, når der i biografen eller biografbygningen er eller agtes anbragt kapital, der direkte eller indirekte hidrører fra personer eller virksomheder,

der er indehavere af, repræsentanter for eller ansatte eller kapitalinteresserede i virksomheder for produktion eller udlejning af film. I lovforslagets § 5, stk. 2, er det nu som noget nyt pålagt bevillingshaverne at søge godkendelse hos bevillingsmyndigheden, hvis de ønsker at modtage økonomisk støtte, herunder usædvanlig kreditgivning eller kaution fra udlejere eller producenter. Reglen bygges på den opfattelse, at ydelse af økonomisk støtte vil kunne være effektivt som middel til at skaffe sig indflydelse, og at sådan støtte fra de i § 5, stk. 1, omhandlede personer eller virksomheder til bevillingshavere følgelig bør være underkastet kontrol fra bevillingsmyndighedernes side.

Til det ovenfor om reglen i den gældende lovs § 4, stk. 1, anførte skal tilføjes, at man derimod ikke har fundet det muligt at opgive reglen om, at godkendelse som biografleder ikke kan meddeles en person, som er indehaver af eller på anden måde interesseret i en produktions- eller udlejningsvirksomhed. Den gældende lovs regel herom er gentaget i forslagets § 4, stk. 2.

Til § 6.

Bestemmelsen i den gældende lovs § 5 om godkendelse af biograflejekontrakter blev indført i forbindelse med den samtidig indførte betydelige afgift til filmfonden af biografernes overskud, idet man mente, at bevillingshaverne som følge af denne afgift ville være mindre interesserede i en rimelig fastsættelse af lejen, medens det offentlige på den anden side af hensyn til afgiften havde interesse i, at der kun betaltes en passende leje. Det bestemtes derfor, at når en bevilling udnyttedes i lejede lokaler, skulle lejekontrakten godkendes af bevillingsmyndigheden, der, hvis lejen skønnedes at stå i misforhold til det lejedes værdi, kunne forelægge spørgsmålet for den i henhold til erhvervslejeloven af 23. marts 1937 nedsatte voldgiftsret, hvorunder biografen henhørte. Efter denne bestemmelse behandledes sagen da af en voldgiftsret bestående af 5 medlemmer, hvoraf 2 valgt af lejeren og 2 af udlejeren i den pågældende sag, medens formanden valgte af præsidenten for landsretten i vedkommende landsretskreds. Ved lejeloven af 14. juni 1951 afskaffedes voldgiftsretten, og sager af den omhandlede art henhører nu under erhvervsboligrettens kompetence, jfr. lejelovens § 96.

Den gældende bestemmelse har ikke virket ganske tilfredsstillende. Det er ikke omtalt, hvilken retsvirkning godkendelsen har; endvidere forekommer erhvervsboligrettens som tidligere voldgiftsrettens sammensætning ikke særlig hensigtsmæssig, idet den ikke giver bevillingsmyndigheden mulighed